

СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА

Библиотека
ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Уредник
Драган Лакићевић

Драгица Ђекић

ДВА
ЧУПЕРКА

Београд, 2024.

ПОГОДИ

Умна је и свему вична,
Нуди знања необична.

Занимљивих много лица
Дозива те из корица.

Ко је воли, учи, пази,
Начисто се преобрази.

Има вриједност старог храма,
Благодарна као мама.

(Књига)

ЈАГЊЕ КОЈЕ ВОЛИ ДАГЊЕ

Чудне вијести свијетом јуре:
Једно јагње воли дагње,
А вуку је оно страшно
Кад од хљеба прави брашно.

На њивама сије проју,
А на врби бере соју
Да умијеси и колаче
И нахрани грожђем маче.

Јагњета се жапци плаше
Па се крију иза шаше
Када вуну као косу
Чешља грабљама по носу.

Увече, када дан се буди,
Са запада зора руди,
Златно звонце вриједни људи
Окаче му да их буди.

Ово јагње воли дагње,
Рибе, шкољке и корале,
За остриге пише књиге,
А овцама прави шнале.

Овце нису с Марса пале,
Кроз дугине наочале
Пропуштају све што чини
Ово вижле жељно шале.

КАД СЕ ВРАТЕ ЛАСТЕ

Кад се врате ласте
Са далеког пута,
Ко зна гдје ће бити
Баба-Зима љута.

Ко зна гдје ће Сњешко
Санке да паркира
Кад прољећни лахор
Лагано засвира.

Када пчеле почну
По трави да везу,
И прољеће своју
Рашири лепезу,

Ја ћу да се смјешкам:
„Баба-Зимо, пази,
Припази се добро
На леденој стази.

Одмори, па пођи,
Поздрави Ескиме,
Сад је вријеме сунца
И топлије климе.“

ВУЧЈА ЗАКЛЕТВА

Оштрога ми вучјег пера,
Ограђујем се од месождера.
Живјећу мирно, мога ми репа,
Док ме прва глад не шчепа.

Озбиљну вучју заклетву дајем,
Због прошлости љуто се кајем.
Више не важим за страшног ловца,
Добро ми дошла свака овца.

Добро ми дошло и младо лане,
Гнушам се од масне хране.
Безазлено срце ми иште
Да их примам у склониште.

Вучје ми ријечи и среће,
Више их нико видјети неће.
Запржићу чорбу врућу,
Навалите у моју кућу.

Предност дајем стаду младом,
У потпису: Вук главом и брадом.

ЗЕКИНЕ БРИГЕ

Сјеверац брише, сунца нема,
Стрепи зеко зима се спрема.

Стогови сијена поред куће...
Тамо не смије од пса Жуће.

Често га ловац шумом вија,
Јастреб, сова и гладна лија.

И вук би радо да га шчепа,
Срећа што је кратког репа.

Да пропадне у земљу зеко,
И ту би га јурио неко.

Куд год крене, језа га стреса,
Ко да је обично парче мяса.

Прогонитељу, ало гладна,
Савјест ти је мрачна и хладна.

И док тако умује зеко,
Иза грма шушну неко.

О глави му сигурно раде
И у луди се бијег даде.

У глави му се све побрка...
Живот је једна вјечна трка.

И кад си безазлен попут зеца,
Опет би неко да те пеца.

Идеја ми сјајна сину:
Добро је измицати у висину.

ПЕЋА

Несташан је био Пеђа,
Сврбили га тур и леђа.

Као да то није ништа,
Либио се обданишта.

Шарао је свеске туђе,
Просипао туш на суђе.

Чинио и ствари луђе:
Бринуо је бриге туђе.

Понекада још и горе:
Вирио је кроз прозоре.

Волио је мали Пеђа
Због ситница да се вријеђа.

Умислио себи свашта:
Свака грешка да се прашта.

У школу га мама дала,
Тамо дјеца нису мала.

Збунило га што пред њима
Опомене стално прима.

Тако вјечно да не траје,
Премјестише га код Маје.

Свако јутро кад је види,
Насмијеш се и постиди.

Сад је Пеђа за похвалу,
Сам намјешта Маји шналу.

Смирио се, учи, пише,
Не сврбе га леђа више.

ПЛАТА

Шта ми би да питам тату
Зашто не доноси плату?
Засјени му тама очи
Савије се и укочи.

Видим, има муку тешку...
Како да исправим грешку?
Подиђе ме језа с ногу,
У земљу бих сад, да могу.

Сва је кућа на дијети,
А ја клипан без памети.
Питања су моја глупа,
Узалуд ми срце лупа.

Бар тата све знати мора,
А сад је без одговора.
Он отвори широм врата,
Ја потрчах: „Стани, тата!“

Срце лупа мјесто сата:
„Опрости, опрости, тата“.